

УВОД:

Игра је основна активност детињства, нарочито детета предшколског узраста. Она је основни облик дечје стваралачке делатности, помоћу које се дете свестрано развија и истовремено испољава своју личност, свој карактер и склоности. Какво је дете у игри, такво ће у многоме бити кад одрасте. Стога се васпитање будућег радника врши првенствено у игри.

Дете се игра зато што осећа потребу за активношћу, која је израз његовог психофизичког развоја, а опет, нарочито у предшколском узрасту када је његов централни нервни систем још недовољно функционално развијен, те је дете покретљиво, динамично, и у физичком, душевном и емотивном смислу. Ту основну потребу за активношћу, ту тежњу да се активно учествује у животу, да се изгледа „велики“, да се подржавају старији - дете задовољава у игри. Тако игра потиче из подражавања одраслима и сама одражава живот, који деца на тај начин упознају. По речима Горкога, који се интересовао овим важним проблемом детињства, „Игра је пут деце ка сазнању света у коме она живе и који су позвана да измене“.

Прве мисли о дечјој игри срећемо још код најстаријих филозофа и педагога. О игри детета све се мање говори и пише као о врсти забављања, а све више као о услову здравог психо-физичког развоја деце, како се у људском друштву све више свесно и организованије приступа проблемима васпитања.

За душевни развој деце од три, четири, пет па и шест година најпотребније су игре. Игра деце је заједничка за оба пола, а после навршене шесте године, мушка и женска деца се деле, па дечаци бораве са дечацима, а девојчице са девојчицама.

Смена игре треба да буде одмерена код школског детета: превише игре изазива лењштвовање, а премало – мржњу према учењу.

Уопштено речено, игра деци омогућава да:

- да развијају самопоштовање
- да изразе осећања и идеје
- да се ослободе напетости и фрустрације
- да пробају улоге и активности из маште
- да буду спонтана и креативна
- да истражују шта их занима, шта воле или не воле
- да ризикују, вежбају решавање проблема и уче на грешкама
- да откривају и усавршавају одређене вештине, способности и таленте
- да упознају друге особе и сарађују са њима
- да сазнају и науче да цене људску разноликост
- да упознају физички свет и природу

Оно што је притом и најважније, кад је реч о играма које су предмет овог семинарског рада, јесте теза да игра има циљ и сврху у самој себи. Ако су циљ и сврха изван ње, ако се игра одвија ради нечег другог (новац, слава, углед) онда то није више игра већ озбиљна делатност; то је онда рад, посао као и сваки други. И то је заправо она критична тачка у коју доспевамо кад хоћемо да спорт и спортску игру видимо као игру. Хтели ми то или не, не можемо се отети утиску да је спорт с оне стране игре и да у спорту заправо нема игре. Сем оне сурове, закулисне.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com